

—
Çeviren:
Didem
İpekoğlu
—

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

Nisan

Gelince

Genki Kawamura

Genki Kawamura, 1979 Yokohama doğumlu yazar, senarist ve yapımcı. On dört dile çevrilen ve uluslararası çoksatan kitapların yazarıdır. *Bir Gün Kediler Dünyadan Yok Olsaydı* adlı ilk kitabı sadece Japonya’da iki milyon adetten fazla satmıştır. *Annem Kokan Çiçekler*, *Milyon Dolarlık Adam* ve *Nisan Gelince* Türkçeye çevrilen diğer kitaplarıdır. Aynı zamanda senaristlik ve film yapımcılığı da yapan Kawamura, *Senin Adın* adlı gişe rekorları kıran anime filminin yapımcısıdır.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Bir Gün Kediler Dünyadan Yok Olsaydı
Annem Kokan Çiçekler
Milyon Dolarlık Adam

NİSAN GELİNCE

Orijinal adı: Shigatsu Ni Nareba Kanojo Wa

© 2016 Genki Kawamura

Yazan: Genki Kawamura

Japonca aslından çeviren: Didem İpekoğlu

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kodansha Ltd., Tokyo'dan alınmıştır.

1. baskı / Ocak 2026/ ISBN 978-625-5683-85-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63

Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Nisan Gelince

Genki Kawamura

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Didem İpekoğlu

 **Doğan
Kitap**

Nisan gelince...

Dokuz yıl oldu.

Sana söylemek istediğim bir şey olduğu için bu mektubu yazıyorum Fuci.

Mektup yazmanın kolay olduğunu düşünürdüm.

Ne var ki yazmaya başlayınca devamını getiremedim. O kadar ilerleyemedim ki şaştım kaldım.

Düşünüyorum da elime kalem kâğıt alıp da doğru düzgün bir mektup yazalı on yıldan fazla olmuştur herhalde. Biri hakkında ciddiyle düşünmek, o kişi için bir şeyler yazmak... Epey zor ve insanı utandıran bir şey bu.

Yüzyıl sonra artık kimse mektubunu kâğıda yazmasa bile mektuplar hâlâ gece yarısı yazılacak, yalnızca dolambaçlı cümlelerle dolu olup ne anlatıldığı asla belli olmayacak ve defalarca yeniden yazılsa da noktalama işaretleri tuhaf yerlere konacak bence. Kısacası mektupların acemice ama içten olması kesinlikle değişmeyecek gibi geliyor.

Şu anda Bolivya'nın Uyuni şehrindeyim.

Bembeyaz bir tuz gölüyle çevrili bir şehir burası. Rakımı 3.700 metre. Yoğunluğu az olsa da hava berrak, mavi gökyüzünde pofuduk bulutlar süzülüyor. Tuz gölüne yağmur yağınca ince bir su birikintisi oluşuyor ve ayna gibi oluyor. Bu ayna gökyüzünü yansıtıyor ve tüm dünya gökyüzünden ibaret oluyor.

Gölün kenarındaki bir tuz otelinde, taş gibi sertleşmiş bir ekme eşliğinde maydanozlu, deniz suyu kadar tuzlu bir çorba içtim ve şimdi bu mektubu yazıyorum.

Duvarlar tuzdan, koridorlar tuzdan, koltuklar da yataklar da masalar da sandalyeler de hatta vazolar bile tuzdan. Bu otelde iki gün kalan biri, turşuya dönmüş gibi hisseder bence.

İşte burada onunla tanıştım.

Açık kahverengi çilleri göze çarpan, beyaz tenli, koyu mavi gözlü bir Arjantinli. Altı aydır bu tuz otelinde kalıyormuş. Sürekli suluboya resimler yaptığını söyledi bana.

Resimlerini göstermesini istedim. Hepsi soluk renkliydi ve kaybolup gidecek gibiydi. Üzerlerinde süt beyazı bir filtre var gibi duran güzel resimlerdi. Resimlerini beğendiğimi söyleyip çektiğim fotoğrafları gösterdim ona. Fuci, senin de bildiğin üzere benim fotoğraflarım da soluk renkli bir dünyaya aittir. Fotoğraflarımı çok beğendi. Gördüğü manzaralara benzediğini söyledi.

Ünlü bir futbolcuyla adaş olan bu adam, İspanyolca ve bozuk bir İngilizceyle bana sevdiği yemekleri, kitapları, filmleri ve müzikleri anlatarak konuşmaya devam etti. Balık ve şarap seviyor, eski dedektif romanları ile yeni Hollywood filmlerine bayılıyor, uyumadan önce Ravel dinliyormuş. En sevdiği renkler beyaz ve açık maviymiş. Güneşliyen aniden yağmur yağdığında içi kıpır kıpır oluyormuş.

Bazen tamamen aynı şeyleri sevdiğimiz ortaya çıkarken bazen de zevklerimiz tamamen birbirinin zıddı oluyordu. Yine de dünyada bizi birbirimize bağlayan pek çok şey olduğunu göstermek istercesine sevdiği şeyleri anlatmaya devam etti.

Tanıştıktan üç gün sonra beni göle götürdü.

Gece göğünde yeni ay vardı. Tüm göğü kaplayan yıldızlar göle

yansıyordu, dünyanın her yanı yıldızlarla kaplanmıştı. Bana “Senden hoşlanıyorum” dedi. Ona biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve gün doğumuna kadar tüm geceyi yıldızlarla kaplı bir dünyada geçirdik.

Bunun üzerinden iki gün geçti. Hiçbir sesin çıkmadığı, gökyüzünü yansıtan aynaya bakıp durmadan düşünüyorum.

Ona âşık mıyım? Onu sevebilir miyim?

Çocukluğumdaki yaz akşamlarını hatırlıyorum da... Verandada oturur, sağanak yağmuru izlerken yağmurun duracağını birkaç saniye öncesinde hissederdim. Yağmur birazdan duracak. Güneş çıkacak. Ne zaman böyle düşünsem yağmur hep durur, gökyüzünde altın renkli güneş ışınları süzülürdü. Bunu net bir şekilde hissedebiliyordum.

Bence sana aşkımın başlangıcı da böyleydi Fuci. O zamanlar seni kendimden daha çok önemsiyordum. Seninle olduğum sürece her şeyin yolunda gideceğine inanıyordum.

O nisan ayı şu anda bile içimde yaşamaya devam ediyor. Belli belirsiz olsa bile daima içimde.

Yine mektup yazacağım.

Haru İyoda

Nisan gelince...

Trafik ışığı yeşile dönmüştü.

Yaya geçidinin karşı tarafından gelen insan selini karşısına alan Fucişiro deklanşöre basmıştı. SLR fotoğraf makinesinin deklanşör düğmesi hoş bir ağırlık hissiyle inmiş, çıkırt sesi yankılanmıştı. Film sarma kolunu hemen sarıyor, art arda fotoğraf çekiyordu. Yanındaki Haru ise yaya geçidinin üzerindeki gökyüzünde süzülen mevsim normalinin dışındaki kümülonimbus bulutuna bakıyordu. Şibuya sokaklarındaki kalabalık yere bakarak yürüyordu. Haru kimsenin fark etmediği kümülonimbus bulutuna kamerasını doğrultmuştu.

Küçük yapılı bedenine hiç uymayan, kocaman filmli SLR fotoğraf makinesi vardı. Ağır gözüken gümüş gövdesine büyük siyah bir lens takılıydı. Eski olsa da özen gösterildiği, sevgiyle kullanıldığı belli oluyordu. Haru'nun boynunda fotoğraf makinesiyle Fucişiro'nun önünde belirmesi nisan ayının başlarına denk geliyordu.

Yemyeşil yapraklarla sarılı *ginkgo* ağaçlarının sıralandığı yolun sonunda tuğladan yapılmış eski bir kampüs vardı. Bu kampüsün bir köşesinde sessizliğe gömülmüş gibi duran fotoğraf kulübünün odası bulunuyordu. Tıp fakültesinin üçüncü sınıfına geçen Fucişiro şimdiden derslere ayak uydurmakta zorlanmaya başlamış, çaresizlik içinde kendini kulüp odasına atar olmuştu.

Akşamüzeri oldu mu üyelerin gelmeye başlamasıyla kulüp odası şenlense de şu anda odaya sessizlik hâkimdi, تنها odada

yalnızca elektronik oyun sesleri yankılanıyordu. İki kez sınıfta kalmış bir dördüncü sınıf öğrencisi olan kulübün gediklisi Nuşi, kanepeye uzanmış bir video oyunu oynuyordu. Kahramanlar karanlık zindanda aylak aylak dolanıyordu. Fucişiro gelince Nuşi sadece “Hah” diye ağzında tek hece mırıldanarak hafifçe doğrulup kanepede yer açmıştı. Fucişiro “Sağ ol” diyerek yanına oturmuş, kitaplıkta bazı ciltleri eksik olarak sıralanmış eski mizah mangalarından birini bulup okumaya başlamıştı. İki sessizlik içinde epey bir zaman geçirdikten sonra küçük pencereden akşam güneşi süzölmeye başladığı sıralarda Haru tek başına kulüp odasına gelmişti.

“Yeni öğrenci misin?”

Kapıyı sessizce açıp gizlice içeri sızır gibi giren kızı fark eden Fucişiro böyle seslenmişti. “Evet” diye kısık sesle cevaplamıştı kız. Fucişiro’nun gözleri kızın ince boynundan sarkan kameraya takılmıştı. Narin bedeninden sarkan bir ağırlık gibi görünüyordu. Havada süzölen tozlar batan güneşin ışığıyla altın renginde parlıyordu.

“Manuel bir SLR mi? Epey büyük bir fotoğraf makinesi.”

“Büyükbabam vermişti... Ama çok ağır.”

Suluk tenli yüzünün ortasındaki pembe dudaklar hafifçe kıpırdamıştı. Büyük gri göz bebekleri temkinle ona doğru bakıyordu.

“Sahiden de ağır duruyor.” Fucişiro kızın temkinli halini yumuşatmak adına hafif bir gülümsemeyle, masanın üzerinde duran yeni öğrenci isim kayıt defterini uzatmıştı. “Öncelikle buraya adını ve iletişim bilgilerini yazabilir misin?”

Kız ince ve güzel bir yazıyla adını yazmıştı. Parlak siyah saçları ense hizasında kısa kesilmişti. Kâkülleri özenle kesilmişti. Minyon yapılı olsa da kol ve bacakları uzundu, bol beyaz tişörtünden ince beyaz kolları çıkıyordu. Adresi ile telefon numarasını yazarken ara sıra korkmuş bir kedinin gözleriyle onlara doğru bakıyordu. Hak-

lydı da. Kulüp odasına girer girmez karşısında dar bir kanepeye yan yana oturmuş bezgin iki erkekle karşılaşmıştı. Biri kendini oyuna, diğeri de mizah mangasına kaptırmıştı, “fotoğraf”la uzak-tan yakından alakaları yoktu.

“Memnun oldum Haru İyoda. Hangi bölümdesin?”

Haru’nun iletişim bilgilerini yazmayı bitirdiğini gören Fucişiro böyle sormuştu.

“Edebiyat bölümündeyim. Ya sen?”

“Tıp fakültesinde üçüncü sınıfım, adım Şun Fucişiro.” Oyun ekranından gözünü ayırmayan Nuşi’ye bakan Fucişiro konuşmaya devam etmişti. “Pek belli olmasa da burası fotoğraf kulübü. İnanması zor olabilir gerçi.”

“Yok canım” demişti Haru kafasını sallayıp gülererek. Gerginliği geçmiş olsa gerek, attığı kahkaha on metrekairelik küçük kulüp odasında yankılanmıştı.

“Ne zamandır fotoğraf makinesi kullanıyorsun?”

“Lise ikiden beri. Yaklaşık iki yıldır kullanıyorum.”

“Yeni üyeler ilk zamanlarda eski üyelerle şehirde dolaşıp fotoğraf çeker, sonra da karanlık odada baskı yapmaya kadar her şeyi baştan sona öğrenir.”

“Karanlık odanız olmasına sevindim. Evimde vardı ama Tokyo’ya gelince ne yapacağımı bilemiyordum.”

“Nerelisin?”

“Aomori. Honşu Adası’nın en kuzeyindeki şehir.”

Haru işaretparmağını kaldırıp yukarı doğru hareket ettirmişti. Beyaz, ince parmağı havada süzülen bir yusufluğu andırıyordu.

“O kadar kuzeyde olmak ne güzeldir...” İşaretparmağını izleyen Fucişiro gülümsüyordu.

“Son derece kırsal bir yer. Bu yüzden evim çok geniş. Kullanmadığımız bir odayı karanlık oda yapmıştık.”

“Fotoğraf kulübünde şu anda yalnızca ben ve kulübün gedikli olan Nuşi filmli fotoğraf makinesi kullanıyoruz.”

Televizyon ekranının ortasında devasa bir ejderhanın ağzından alevler çıkıyordu. Oyun konsolunun düğmelerine tak tak basılıyordu. Kahramanların seviyesi çok yüksek olduğundan mıdır bilinmez ama ejderha anında bozguna uğratılmıştı ve gösterişli zafer müziği çalmaya başlamıştı. Oyun oynayan Nuşi'nin surati ifadesizdi, eğleniyor gibi durmuyordu.

"Nuşi hep böyledir, dolayısıyla seninle ben ilgileneceğim sanırım."

Mahcup mahcup gülümseyen Fucişiro, ekipman yönetimi için ayda beş yüz yen kulüp aidatı toplandığını, yazın fotoğraf çekimi yaptıkları bir kamp düzenlediklerini, kulübün rahat olduğunu ve fotoğraf sevdalısı kişilerin az olduğunu zaman ayırarak yavaş yavaş anlatmıştı. Haru kulüp odasının duvarlarına asılı, üyelerin çektiği fotoğraflara bakarak sessizce dinliyordu.

"Zaten fotoğraf basmayı biliyorsun, sana öğretebileceğim özel bir şey de yok gibi, burası sana yetersiz gelebilir." Tam giderken, kapıyı açan Haru'ya böyle demişti Fucişiro. Ona yalan söylememesi gerektiğini hissetmişti nedense.

"Sorun değil. Kararımı verip buraya geldim."

Arkasına dönen Haru, Fucişiro'nun gözlerinin içine bakıp gülümsemişti.

"Aomori'de nasıl fotoğraflar çekiyordun?"

Center-gai Caddesi'ne girdiklerinde, insan kalabalığı arasında afallamış halde fotoğraf makinesini tutan Haru'ya böyle sormuştu Fucişiro.

Hafta içi öğle saati olmasına rağmen Şibuya insandan geçilmliyordu, sıra sıra dizilmiş fast food restoranlarından soya sosu ile başka sosların karışımı bir koku yükseliyordu.

"Eşyalar ve manzaralar gibi yakınımnda olan şeyleri çekerdim." Vizörden kafasını kaldıran Haru böyle demişti. "İki yıl boyunca elimde fotoğraf makinesiyle aylak aylak dolanmıştım ama en

sonunda fotoğrafını çekecek hiçbir şey kalmamıştı... Hiçbir şey olmayan bir şehirdi.”

Dev ekranda sarışın bir kadın şarkıcı kalçalarını sallayarak dans ediyordu. Kışkırtıcı dudakları ekranda kocaman gözüküyordu. Tiz *synthesizer* sesleri gökdelenlerin arasında yankılanıyordu.

“Tokyo hem insanla hem de eşyayla dolu olduğu için fotoğrafını çekebileceğin şeylerin sonu gelmez. Ama bunlar gerçekten fotoğrafı çekilmesi gereken şeyler mi, onu bilemiyorum.”

Fucişiro fotoğraf makinesini fast food restoranlarının önünde yere oturmuş, devasa hamburgerleri mideye indiren gençlere doğrultmuştu.

“Öyle mi?” Haru fotoğraf makinesini gökyüzüne doğrultup deklanşöre basmıştı. Gökdelenlerin arasındaki boşluktan masmavi bir gökyüzü görünüyordu. “Gökyüzü Aomori’dekinden daha güzel bence.”

“Sahiden mi? Aomori fotoğraflarından göstere bana” demişti Fucişiro, Haru’nun büyük sırt çantasına bakarak.

“Ha, şimdi mi?” Haru aceleyle sırt çantasını omzundan alıp içinden küçük bir fotoğraf albümü çıkarmıştı. “Düzgün bir fotoğraf eğitimi almadığım için tekniğim kötüdür bence.”

Fucişiro Center-gai Caddesi’nin sonundaki korkuluğa yaslanıp fotoğraf albümünü incelemeye koyulmuştu. Kara gömülmüş bir yol işareti, kurumuş çeltik tarlalarının ortasında bir market, yağmur altında kalan ahşap bir ilkokul, تنها bir alışveriş caddesindeki eski bir fırın... Soluk renkli, sakın manzaralardı hepsi.

“Şehrimden pek çok şey kaybolup gitti. Annemle babam ben çocukken boşandığı için ailem de paramparça. Zamanla arkadaşlarım da mahallemdeki ilkokul da hep gittiğim fırın da hepsi yok oldu.”

Haru kendi kendine konuşuyor gibiydi. Gelip geçen arabaların motor sesleri onun sesini bastırıyor, parça parça duyulmasına sebep oluyordu.

“Elma çiçeği mi bunlar?” Sessizce albümün sayfalarını çevirmeye devam eden Fucişiro durup böyle sormuştu. Fotoğrafta sanki dışarı taşacak kadar çok beyaz çiçek coşkuyla açmıştı.

“Evet. Lise sondayken epey fotoğraf çekmiştim.” Haru albüme yan gözle bakarak konuşmuştu.

“Çok güzel.” Fucişiro mırıldanıp sayfayı çevirmişti. Birbiri ardına beyaz çiçekler çıkıyordu karşısına.

“Bu çiçekleri biri için çekmiştim.”

“Nasıl yani?”

“Evimin yanında bir saatçi vardı.”

Haru yağmur damlalarının birer birer düşmesi gibi konuşmaya başlamıştı.

“Eski, küçük bir saatçiydi. Saat ustası amca hep tek başına saatleri tamir ederdi. Çocukluğumdan beri hep benimle oyun oynardı. Sadece saatleri değil, her tür oyuncak, hatta fotoğraf makinelerini bile onarırdı; bir büyücü gibiydi. Ama bir gün kanser olup öldü.”

“Senin için zor olmuştur.”

Fucişiro fotoğraf albümünden kafasını kaldırıp Haru’ya bakmıştı. Haru öne eğilmiş başıyla hafifçe onayladıktan sonra anlatmaya devam etmişti.

“Çok az ömrü kaldığını öğrenince ne yapacağını bilememiş, ameliyat olmayı reddetmiş ve dükkânının önündeki sallanan sandalyeye oturmuştu. Her gün saatçiye gider onunla konuşurdum.

‘Öldüğümde beni unutacaksın.’ Böyle demişti.

‘Hayır, unutmayacağım’ demiştim. ‘Hep hatırlayacağım.’

‘Böyle olması kaçınılmaz’ demişti amca gözlerime bakarak. ‘Yüzümü de sesimi de yürüyüşümü de unutacaksın kesin. Ama olsun. Burada saatleri tamir ettiğim, seninle konuşup geçirdiğim zaman ortadan kaybolmayacak.’”

Haru’nun suratı ekşimişti. Acı çekiyor gibiydi. Fucişiro ona yandan bakmakla yetinmişti.

Gökdelenlerin üzerinden uçan helikopterin sesi hafifçe yankılanıyordu. Her zaman gürültülü olan Şibuya, Haru için sessizliğe gömülmüş gibi geldi Fucişiro'ya.

"Sonrasında her gün elma bahçesine gitmeye başladım. Çiçeklere fotoğraf makinemi doğrultup deklanşöre basıyordum. Elma çiçekleri gösterişsiz ve basittir. Hem hemen dökülürler hem de kiraz çiçekleri gibi popüler değiller. Ama ben onları seviyorum. Küçükler ama doya doya yaşıyor gibiler. Amcanın böyle dediğini hatırlamıştım. Bir hafta sonra, elma çiçekleri dökülmeye başladığı sırada ölmüştü. Fotoğrafları ona gösterememiştim."

"Yazık olmuş. Göstermek istemiştin değil mi?" Fucişiro fotoğraf albümüne bakmaya devam ederek konuşmuştu.

"Olsun, sorun yok. Fotoğrafları amcaya göstermeyi düşünmüyordum. Ama fotoğrafları onun için çekiyordum. O zamanlar amcaya karşı hislerim burada varlığını sürdürüyor."

Önlerindeki ikinci el kıyafet mağazasının kepengi aniden açılmış ve devasa bir hoparlörden hip hop müzik sesi âdetâ taşarcasına gelmeye başlamıştı. Fucişiro fotoğraf albümünün sayfalarını derin bas ritmi peşinden kovalıyormuş gibi çeviriyordu. Kar gibi saf beyazlıklar üst üste binmiş, bulanıklaşmış gibiydi.

"Sen nasıl fotoğraflar çekmek istiyorsun Fucişiro?" Haru'nun sesi, gürültüyü yarmıştı sanki. Bu anı soru karşısında afallayan Fucişiro sessizliğe gömülmüştü. Fotoğrafını çekmek isteyeceği bir şey aramak için gözleriyle etrafı tarıyordu. Uzaktan gözüken dev ekranda sarışın şarkıcı yine kalçasını sallayarak dans ediyordu. Ekranın altında uzanan kavşaktan yürüyen insan seli onlara doğru geliyordu.

"Portre çekmek istiyorum." Haru'ya bakarak böyle demişti Fucişiro. "İnsanların yüzlerini önden çekebilmek istiyorum." Bugün ilk kez kızın gözlerine bakarak konuşmayı başarmıştı.

"Portre çekmek zordur, değil mi? Ben de pek beceremiyorum." Haru da Fucişiro'nun gözlerine bakarak konuşmuştu.

“İyi bir portre çekmek için karşındaki kişinin sevdiği ya da nefret ettiği şeyleri öğrenme isteğine sahip olmak gerekiyor bence. Ama benim öyle bir arzum yok.”

“Arzu mu?”

“Evet. İnsanların derinlerine pek inelim yok açıkçası. İyoda bundan böyle nasıl fotoğraflar çekmek istiyorsun?”

Haru hiçbir şey demeden vizöre bakmıştı. Önünden geçip giden sayısız ayağa lensini çevirmişti. Kadrajından kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılar, fosforlu spor ayakkabılar, siyah deri ayakkabılar ve mevsime uygun olmayan parmak arası terlikler geçiyordu.

“Fotoğraflarda çıkmayacak şeyler” diye yanıtlamıştı Haru.

“Elinde fotoğraf makinesi varken böyle demen ne tuhaf.” Fucişiro gülmüştü.

“Değil mi ama?” Haru da ona eşlik ederek gülmüştü ama gözünü vizörden ayırmıyordu.

“Yağmurun kokusunun, şehrin sıcaklığının, hüzünlü müziklerin, neşeli seslerin, birini sevmek hissinin, bu gibi şeylerin fotoğrafını çekmek istiyorum.”

Fucişiro deklanşöre basan Haru’ya bakıyordu. Yan profilden hafifçe gülümsüyor gibiydi, güzel şekilli kulakları ateşi varmışçasına kızarmıştı.

“Ben öyle fotoğraflar çekemem. Ama öyle fotoğraflara bakmayı seviyorum.”

“Elimden geleni yapacağım” demişti Haru kafasını kameradan kaldırarak. Beyaz zarif elleriyle fotoğraf albümünü geri almıştı.

“Elimde fotoğraf makinesiyle yürüyorum çünkü her ne kadar fotoğraflarını çekemeyecek olsam da güzel bulduğum şeylerle karşılaşmak istiyorum. Bu karşılaşma gerçekleştiğinde orada olup hissettiklerimden geriye bir hatıra bırakmak için deklanşöre basacağım.”

Siyah boyayla gelişigüzel boyanmış duvara monte edilmiş paslanmaz çelik lavabo donuk bir şekilde parlıyordu. Tuğla binanın

bodrumuna kurulmuş dar bir karanlık odadaydılar. Haru dalgalanan film banyosunda fotoğraf kâğıdını sallıyordu. Otuz saniye, kırk saniye. Fucişiro saate bakıyordu. Kırmızı güvenlik ışığıyla aydınlanan fotoğraf kâğıdında belli belirsiz bir görüntü belirmeye başlamıştı. Kırmızı gökyüzünde süzülen kırmızı bir kümülonimbus bulutu. Boğucu asit kokusu başını döndürüyordu.

“Biraz daha.” Fucişiro, Haru’ya arkadan yaklaşp böyle demişti. Aniden burnuna bahar aylarına özgü tatlı bir çim kokusu gelmişti. Haru’nun saçının kokusu muydu bu, yoksa ensesinin mi? Fucişiro afallayıp istemsizce bedenini uzaklaştırmıştı. Sakinleşmişti. Banyo sıvısının içindeki kırmızı kümülonimbus bulutunun hatları da belirginleşmeye başlamıştı. “Birazcık daha” diye tekrarlamıştı Fucişiro. Ne var ki Haru fotoğraf kâğıdını bir anda maşayla dışarı çıkarmıştı. Fucişiro’nun “Hayır, henüz değil” dediğini duymamışçasına hatları belirsiz fotoğraf kâğıdını o halde sabitleme tepsisine dökercesine yerleştirmişti. “Biraz erken olmadı mı?” Fucişiro’nun sesini nihayet fark eden Haru “Ne?” diye şaşırıp özür dileyerek kafasını hafifçe eğmişti.

Fotoğraf kâğıdının kuruması iki saat sürüyordu. Kulüp odasındaki kanepeye yan yana oturup beklemeye koyulmuşlardı. Fucişiro eksik ciltli mizah mangasını okurken Haru da İrlandalı bir fotoğrafçının fotoğraf albümünü inceliyordu. Deney sonuçlarını bekler gibi geçen bu zamanı seviyorlardı. İki saat sonra karanlık odayı açıp fotoğrafı mandaldan kurtarıp ışığa çıkarınca sonucu göreceklerdi. O fotoğraf gerçekten çekmek istediği şey miydi, değil miydi göreceklerdi.

Fucişiro kulüp odasının köşesine insanı keyiflendirecek kadar tamı tamına sığan buzdolabından iki tane *oolong* çayı çıkarıp birini Haru’ya uzatmıştı. Haru’nun yanına oturup açma halkasını açmaya çalışmıştı ama tırnağı takılınca düzgünce açmayı başaramamıştı. Sadece ikisinin olduğu kulüp odası her zamankine kıyasla biraz daha serin olsa da alnından ter damlaları fışkırıyordu. Nihayet

açma halkasını açabildiğinde utancını saklamak istercesine soğuk çayı hemen ağzına götürmüştü. Buzdolabının derecesi her zaman en düşükte olduğundan fazlasıyla soğumuş *oolong* çayı boğazından aşağı inmişti. Kulüp odasının dışından saksafon, klarnet, flüt ve obua sesleri geliyordu. Üflemeli çalgılar kulübünün üyeleri, kulüp odaları binasının kuralını çiğneyerek koridorda ayrı ayrı çalışıyorlardı.

Kapı açılınca birbirine giren enstrüman sesleri odaya dolmuştu. “Selam Pentax!” diye seslenmişti Fucişiro. Pentax firmasının tişörtünü giyen, son model dijital SLR fotoğraf makinesi taşıyan uzun bir erkek içeri girmişti. İki yıl önce kulüp odasına neredeyse her gün aynı kılıkta geldiği için dönemdaşı Fucişiro ona “Pentax” adını takmış, o da biraz utansa da pek aldırmayarak bu takma adı benimsemişti. Fotoğraf kulübünün geveze kulüp başkanıydı. Şimdi en az yarım saat onun konuşmasını dinlemeleri gerekiyordu.

“İyoda, nasılsın?”

“Eşsiz bir makine. Gerçekten kusursuz.” Üzerinde İngilizce olarak böyle yazan tişörtünün kollarını katlayan Pentax, marketten aldığı kızarmış tavuk yemeğini yemeye başlamıştı. Haru’nun “Çok eğleniyorum” demesi üzerine Pentax, uzunca bir süre Pentax marka kameraların harikalığı üzerine hararetli bir konuşma yapmıştı. Bu sevgisini ne zaman anlatmaya başlasa kelimeler patlayan mısır gibi birbiri ardına ağzından dökülürdü. Her zamanki sunumunu tamamladıktan sonra Haru’ya Şibuya’da nelerin fotoğrafını çektiğini en ince ayrıntısına kadar sorup başını uzun uzun sallayarak “Tokyo’yu bir kadının gözünden çekmişsin, çok iyi” diye yorumunu yapmıştı. Geçen ay çektiği, terk edilmiş demiryolu fotoğraflarını gösterip “Şu anki senden başka kimsenin çekemeyeceği fotoğraflar çekmelisin” diye konuşmaya devam etmişti. Haru’nun ağzından bu süre boyunca toplamda on kelime bile çıkmamıştı.

Pentax’ın konuşmasına ara vermesinden faydalanan Fucişiro, Haru’yu alıp karanlık odaya dönmüş ve fotoğrafları nazikçe man-

dallardan çıkarmıştı. Tamamlanan fotoğrafların renkleri soluktu, tıpkı Haru'nun kendisi gibi. Binaların arasından gözüken bulutlar, düzensiz merdivenler, yumuşak odakla çekilmiş elektronik tabelalar, zıplar gibi yürüyen liseli kızların arkadan görüntüsü... Her şeyin sütbeyazı bir örtüyle kaplandığı yumuşak bir dünyaydı bu. Çocukken belli belirsiz gördüğü şehrin manzarası gibiydi, Fucişiro'nun kalbinin derinliklerinde özlem duygusu kabarmıştı sanki.

Fucişiro ile Haru kulüp odasına döndüğünde Pentax ve kulübün üç kadın üyesi arkadaki masanın etrafını sarmış, ayrı ayrı aldıkları atıştırmalıkları yerken iskambil oyunu oynuyorlardı. Nuşi her zamanki gibi kanepeye oturmuş, ifadesiz bir suratla ejderhayla savaşıyordu. Gürültülü kulüp odasının köşesinde Fucişiro kısık sesle Haru'yla konuşuyordu.

"İyoda senin fotoğraflarını çok seviyorum ama neden bazı renkler soluk? Banyoda az tuttuğun için öyle olmuş olabilir belki de."

"Nedenini bilmiyorum. Çektiğim zaman da basarken de olmuş olabilir, belki de ikisi birden. Giderek daha da soluklaşıyor."

"Tuhaf."

"Ben de tam anlamıyorum. Ama..."

"Ama ne?"

"Görmek istediğim manzaralara benzetmeye çalışıyorum bençe."

"Görmek istediğim manzaralar..." diye mırıldanan Fucişiro duvara asılı fotoğraflara bakmıştı. Bruce Weber, Harry Callahan, Henri Cartier-Bresson ve Man Ray. Efsane fotoğrafların arasına karışmış gibi kulüp üyelerinin çektiği fotoğraflar da duvara asılmıştı. Dökülen kiraz çiçeklerinin arasında giden bir tren, uçsuz bucaksız ayçiçeği tarlaları, bir kenara atılmış üç tekerlekli bisiklet ve boş bir havuz gibi zaman ve mekânın bir arada olduğu bir dünya uzanıyordu önünde.

“Hiç böyle düşünmedim. Acaba benim de dediğin gibi görmek istediğim bir manzara var mı?”

“Kesin vardır. Farkına varmamışsındır sadece.”

“Öyle olsa gerek.”

Fucişiro, Haru’nun hâlâ asetik asit kokan fotoğraflarına bakıyordu. Dikdörtgen binaların kestiği gökyüzü fotoğrafları devam ediyordu. Aniden bir erkek yüzü belirmişti.

Odağı kaymış bir profildi. Işık vuran trenin içinde, kapının yanında durmuş, yüzünü buruşturarak gülüyordu. Çocuksu bir gülümsemeydi bu. Ne zaman çekmişti acaba? Heyecanlanmıştı, kalp atışlarını duyabiliyordu. Fucişiro’nun daha önce hiç görmediği kendi gülümsemesiydi bu.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

*O zamanlar seni kendimden daha çok
önemsiyordum. Seninle olduğum sürece
her şeyin yolunda gideceğine inanıyordum.*

Nisan ayında Fucişiro'ya eski sevgilisi Haru'dan
bir mektup gelir ve eski aşklarının hatırasını
canlandırır. Ancak Fucişiro bir yıl sonra nişanlısı
Yayoi'yle evlenecektir; sevip sevmediğinden emin
olmadığı Yayoi'yle...

Nisan Geline yitirilmiş, belirsiz aşkların şarkısı.

Yüreklere dokunan, puslu bir hatıra, flu bir fotoğraf.

*O nisan ayı şu anda bile içimde yaşamaya devam
ediyor. Belli belirsiz olsa bile daima içimde.*

